

ל הקהילה קהילת

גיליון שבועי מתורתו של משיח בעניין הקהלת קהילות בשבת

ללכת בסדר שהקב"ה הולך

דובר כבר פעם שצריכים לנצל את כל העניינים לעבודה – כפי שהרבי פעם ענה לאחד על מכתב שבו שאל ההוא שתי שאלות, אחת בעבודה ואחת באופן עבודת המלאכים. אזי על השאלה הראשונה הרבי ענה לו, ועל השניה כתב לו הרבי: מה נוגע לו כיצד עובדים המלאכים!...!

הענין הנ"ל בעבודה הוא:

יש לעסוק עם כל יהודי, ולקרב אפילו את הפחות ביותר, שהרי באמת ישנו אצל כל יהודי ה"נר הוי' נשמת אדם", ואפשר להדליקו. ואפילו כשזה באופן ד"נר רשעים ידעך", כלומר, שמהנר אכן נהיה ענין של "ידעך", כפי שהרבי (מהורש"ב) נ"ע מבאר בענין חתיכה עצמה נעשית נבילה, שעל ידי מעשה בני אדם נעשה מהיתר – איסור, אבל כיון שסוף כל סוף זהו "נר הוי'", אפשר להדליק אותו.

ומה שהוא טוען "מה לכהן בבית הקברות", מדוע עליו לעסוק עם אחד כזה שאצלו ה"נר הוי'" אינו מאיר, חסר לו בדיקות בהוי' אלקים חיים? ולשם מה עליו ללכת למקום שכזה, "מה למלך" ב"חנות של בורסקי", הוא מפחד שכאשר יעסוק איתו, שהמברר צריך להתלבש בלבושי המתברר, והרי זה בדוגמת כאשר הוא נכנס לבורסקי שיתכן ש"ריחו קלט"?

– יש לדעת שיהודים צריכים ללכת בסדר שהקב"ה הולך, "גלו לאדום שכינה עמהם". איי מדוע יש על השכינה ללכת לאדום ולבוא לג' קליפות הטמאות לגמרי, שזהו מות אמיתי ("א אמת'ער מות") שאין בו חיות כלל, אף על פי כן, כאשר בני ישראל הוגלו לאדום, אזי **בשביל ישראל** הקב"ה גם כן הולך איתם, וסוף כל סוף כל הניצוצות ישארו שלמים כנ"ל. זהו שצריכים לדעת שיש לילך באותו הסדר (כמו הקב"ה):

כאשר ישנו יהודי שגלה לאדום, יש לילך איתו, ולא לחשוב האם מתאים לי והאם זה לכבודי ומה עושה כהן – שכל בני ישראל הינם ממלכת כהנים – בבית הקברות, ולא צריכים לחשוב על הכבוד, ואפילו לא לחשוב על זה ש"מה למלך" ב"חנות של בורסקי", כלומר, להבהל מה יהיה עם עצמו, אלא יש ללכת, ולא רק שיהיה ה"ושב", שהוא ישאר שלם כמקודם, אלא על ידי זה עוד יתוספו בו עניינים.

(משיחת ש"פ נציבים היתשי"ד - בלתי מוגה)

שני ענינים ב"יפוצו מעינותיך חוצה"

בלשון "יפוצו מעינותיך חוצה" מודגשים שני ענינים:

(א) שהמעיונות עצמם נמשכים בבחינת "חוצה", ולא רק שהמעיונות פועלים בהחוצה,

(ב) המשכתם של המעיונות בבחינת חוצה היא באופן ד"יפוצו" – התפשטות הכי גדולה ורחבה, עד שלא נשאר מקום פנוי מהם (כשישנו מקום שהמעיונות אינם מגיעים שם,

הרי זה הוכחה שהתפשטותם היא מוגבלת – ואין זה אמיתית ענין ד"יפוצו").

(לקרו"ש חלק י, וישלח)

לחזק הדת גם מתוך הרחבה

זוהי גם ההוראה למעשה – שעל ידי ש"נלך בדרך . . אשר הורנו . . ונלכה באורחותיו" לעסוק בחיזוק הדת והרבצת התורה, במסירת נפש – ובפרט שעתה הוא לא מתוך מצוקה גשמית חס ושלום אלא מתוך הרחבה,

מסירה ונתינה לעבודה למעלה ממדידה והגבלה, מבלי להתחשב עם מונע ומעכב כו' – זוכים ש"פלא נעשה לו", שהקב"ה מצליח את העבודה בדרך "פלא".

(לקרו"ש חלק ל"ג, פנחס א)

בדרכו של אהרן

זו היתה דרכו של אהרן כהן גדול, שהדליק את המנורה. אהרן היה אוהב את הבריות ומקרבן לתורה. גם בריות, כאלה שאינם מחוננים בשום יתרון, ואין בהם אלא מגרעות בלבד, מעלתם היחידה מתבטאת בכך שהקב"ה בראם. – כפירוש אדמו"ר הזקן נ"ע – גם להם גילה אהרן יחס של אהבה.

ולא היתה זו רק **מטרתו**, כי אם גם **הדרך** למטרה. כלומר שגם בגלוי היתה הדרך "אוהב את הבריות". ועל ידי כך, "ומקרבן לתורה". לעשותם לבני תורה.

כך היתה גם דרכם של רבותינו הנשיאים.

(לקרו"ש חלק ב, בעלותך א)

♦ לקט מתורת רבותינו נשיאינו – מחולק לימי חודש כסלו, על פי הוראת הרבי ללמוד במשך כל ימי חודש כסלו

♦ יום יום משיח וגאולה – בכדי לחיות עם משיח, ניתן להשיג בחנויות הספרים וכן לחלק בתור תשורה לשמחתכם – טל. 493-7673 (718)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

שְׁלֵמָה קְדוּלָּה

רעיונות לפרשיות השבוע מתורתו של משיח, מעובדים ומתורגמים ללשון הקודש

יהודי צריך להכין את עצמו לגאולה

ג. יעקב מוסיף רמז נוסף ואומר: "ויהי לי שור וחמור", ומפרש המדרש: "חמור – זה מלך המשיח, שנאמר: עני ורוכב על חמור". יעקב אומר אפוא לעשיו: כבר יש לי 'חמורו של משיח', ואני מוכן ומזומן לבוא הגאולה.

אך המלאכים השבים מן השליחות מעמידים את יעקב על המציאות כמות שהיא: "באנו אל אחיך, אל עשיו" – אתה סבור שהוא "אחיק", מוכן כמוך לבואה של הגאולה, דע אפוא שאין הוא אלא "עשיו" – אותו עשיו שטרם נפרד מן הרע שבו.

ד. בדברים אלה טמון לקח לדורות: יהודי צריך תמיד להיות מוכן לגאולה. אף על פי שהעולם שמסביבו עדיין לא נזדכך ולא נתברר – הוא, מצידו, צריך להכין את עצמו לבוא הגאולה.

הפעילות הזאת נעשית על ידי שהאדם רואה בכל עניני העולם דבר זר, ארעי. הוא מרגיש 'גר' וזר בענינים הגשמיים, מקומו האמיתי, הקבוע, הוא בתורה ובמצוותיה.

מסופר על המגיד ממזריטש, שלפני התגלותו היה שרוי בדלות איומה, וכששאלוהו איך הוא מסוגל לחיות בתנאים כאלה, השיב: אדם ההולך בדרך מסתפק בתנאים מינימלים, והרי אנחנו נמצאים בדרך, בבית – שם זה אחרת לגמרי. כל החיים הגשמיים היו בעיניו דבר ארעי, ה'בית' היה עניני התורה והמצוות.

גישה כזאת היא ההכנה לבוא הגאולה האמיתית והשלמה, וכך זוכים בפועל לביאת המלך המשיח בקרוב ממש.

(מעובד מלקו"ש ח"א עמ' 68)

א. בתחילת פרשתנו מספרת התורה על יעקב אבינו המשגר מלאכים אל עשיו אחיו, כדי לפייסו. דברי הפיוס מתחילים במילים: "עם לבן גרתי".

את המילה "גרתי" מפרש רש"י בשני פירושים: אחד – "גרתי" במובן גר וזר: "לא נעשיתי (אצל לבן) שר וחשוב אלא "גר", הפירוש השני – "גרתי" אותיות תרי"ג: "עם לבן הרשע גרתי ותרי"ג מצוות שמרתי".

ידוע, שכל המשמעויות הטמונות באותה מילה שבתורה קשורות זו לזו בתוכן משותף, מהו אפוא הקשר בין שני הפירושים הללו?! ולעצם ענינו של הפירוש השני, מה הטעם להודיע לעשיו שיעקב שמר את התרי"ג המצוות, וכי זה ישפיע עליו להתפייס עמו?

ב. הליכתו של יעקב אבינו לחרן באה כדי לגאול את הניצוצות הקדושה שהיו אצל לבק, ולהכין את העולם לגאולה השלמה. מבחינתו של יעקב, הוכתרה פעילות זו בהצלחה. בעשרים שנות שהייתו בחרן, זיכך והכין את כל הקשור בו לקראת הגאולה. יעקב, החוזר מחרן, כבר מוכן לביאת המשיח, והוא שולח שלוחים לבשר לעשיו בשורה זו, מתוך מחשבה, שגם הוא, עשיו, כבר נפרד מהרע שהיה מעורב בו וגם הוא מוכן לגאולה.

וכך אומר לו יעקב: "עם לבן גרתי" – כל הדברים הקשורים בלבן הארמי, שזו המציאות הגשמית והחומרית – היו אצלי בבחינת 'גרים', זרים ומנוכרים, לא ראיתי בהם את מקומי ואת ייעודי. העיקר בעיניי היה – "תרי"ג מצוות שמרתי" – התורה ומצותיה, עולם הקדושה והאמונה.

נְשֵׁלָמָה

כבר עבודת הביורורים

לאחרי "מעשינו ועבודתינו" דכל בני ישראל במשך כל הדורות, כולל ובמיוחד לאחרי גילוי תורת החסידות ביי"ט כסלו, שאז התחיל עיקר הענין ד"יפוצו מעינותיך חוצה", ומוסיף והולך על ידי רבותינו נשיאינו מדור לדור, עד לכ"ק מורי וחמי אדמו"ר נשיא דורנו, שעל ידו הופצו המעיינות חוצה בכל קצוי תבל – כבר נגמרו ונשלמו כל הענינים גם מצד (וב)העולם, כפי שהודיע והכריז שכבר נשלמו כל עניני העבודה, גם "צחצוח הכפתורים", והכל מוכן לביאת המשיח.

ומזה מובן שהמשך העבודה שלאחרי זה (כל זמן שמשיח צדקנו מתעכב מאיזו סיבה בלתי ידועה ומובנת כלל) אינו "עבודת הביורורים" (שהרי כבר נסתיימה ונשלמה עבודת הביורורים), אלא, עבודה מיוחדת להביא להתגלות בפועל בעולם.

(משיחת ש"פ וישלח, י"ז כסלו ה'תשנ"ב - מוגה)